وسلې ته په مخه ښه (ناول)

ليکوال
ارنسټ هيمنګوې

ژباړه او خلاصه
صفيه حليم

مارچ ۲۰۱۱ م

Download from:aghalibrary.com

اوړې په وتلو و او زه د يوې ډلې سره د اطالوي پوځ د روغتياي خدمتونو لپاره په يو کلي کی ميشت وم. د دی کلي چاپيره ښکلې ونې او بوټې، د انګورو طاقونه او شين اسمان راته د جنت د يوې وړی برخې په شان و.
ما له غونډۍ کتل چې ښکته د پوځيانو لارۍ رواني وې او دوړې يې بادولې. کله کله مې د توپو ډزې هم اوريدې. په موټرسيکل سپاره پوځيان په تادۍ ووتل او کله کله د يو پوځي جنرال يا کوماندان موټر به په بيړه تيرشو نو ټولو به ورته لاره خوشې کړه.
مونږ بی شميره ټپيان د سيمې روغتون ته رسولي و او هيله مو لرله چې د ژمي په راتلو به د جنګ لمنه راټوله شي او زمونږ کار به سپک شي. ولې داسی ونشول او د ژمي نه وړاندې هلته د کولرا وبا خپره شوه. مونږ هره ورځ په دی وبا اخته کسان روغتون ته وړل. د واورې ورښت پيل شو نو د پوځ د بري خبر مو تر لاسه کړو چې مخامخ غونډۍ نه وراخوا سيمه يې نيولې وه. اوس جنګ د يوې بلې غونډۍ د نيولو لپاره کيدو.
مونږ ته يې له سيند پورې په يوی ښاريې کی د ايساريدو امر وکړو چې بازار او روغتون يې لرل. د غونډۍ د پاسه هغه شين ځنګل چې ما له بلې غاړې ليدو، سوځېدلي او تش د ونو نسواري تنې ښکاريدې. ځيني ځايونه سم پاتې و خو نورپه بمبارۍ په کنډوالو اوختي و.

بیا په سختو واوروکی اوزګار شو او ټوله ورځ به دننه ناست و. د شرابو په څښلو مو ځان ګرموو. یوه ورځ مو بنډار تود و چې ما د خپلې ډلې ځوان اطالوي پادري ته د ده د هیواد د نورو سیمو په اړه وپوښتل. زمونږ د ډلې مشر تورن راته وویل، اوس ته اوزګار یې او کولې شې چې روم، نیپلز او سسلي ته ولاړ شې.

پادري. زما مور پلارپه ابروزي کی ژوند کوي،هلته که ولاړې نو تا به د خپلو زامنو په شان ووساتي.

جګړن. (په خندا) پام کوه ابروزي کی له دی ځاې نه زیاتې واورې کېږي. پادري صیب، پرېږده چې د اطالیې تاریخي ښارونو سېل وکړي.

تورن. یو څه اطالوي ژبه هم زده کول پکار دي چې ځان پری پوهه کړې.

جګړن. ته بایدرخصت واخلې او تفریح وکړې.

تورن. زه به درسره ولاړ شم او ټول ځایونه به درښکاره کړم.

جګړن. بیرته به ځان سره عکسونه راوړی.

پادري. ته ابروزي ته ولاړ شه، هلته ساړه ډېر دي خواسمان یې شین وي. زما مور پلار سره به پاتې شی. پلار مې ډېر لوې ښکاري دې ، ښکار ته به دی بوځي.

زه ولاړم او چې د سیل نه وروسته بیرته راغلم نو هلته زیات شمیر توپې مې ولیدې. یو څو نور روغتونونه هم جوړ شوي و او د بریطانیې اوسیدونکي پکی ډېرښکارېدل. واوره اوس ویلې شوې او ځاې ځاې شنه راټوکیدلي و.

دروازه پرانستې وه او یو پوځي په بنچ پیتاوي ته ناست و. څنګ ته په دروازه یو ایمبولانس ولاړ و او زه چې دروازې کی وردننه شوم نو هلته هم هغه د مرمرو د فرش او د روغتون بوي خپور و. زمونږ د میشت ځاې هم هغسې و،څنګه چې مې پریښې و. توپیر یې د سپرلي د موسم و.

جګړن پخپل میز ناست و او کاغذونو ته یې کتل. زه یې نه وم لیدلي او ما شیبه سوچ وکړو چې دننه ورشم او که بره خپلې کوټې ته ولاړ شم او ځان صفا کړم. بیا می فیصله وکړه چې بره به ورشم .

هغه کوټه چې زه او رینالډي پکی میشت و، هم هغسې وه. زما په لیدو یې رانه پوښتنې وکړې چې کومو ځایونو ته ولاړم. هغه ته مې نومونه یاد کړل، میلان، فلورنس، روم، نیپلز.او بیا مې وپوښتل چې دوي ژمې څنګه تیر کړو. راته یې د واورو، ساړو، زیږي، نمونیه، او د پښو لاسونو د

کنګل وهلو حال راکړو. دا یې هم وویل چې راتلونکې اوونۍ به بیا جنګ پیل شي او پوښتنه یې رانه وکړه چې دی سبا کال واده وکړي که نه؟ ما ورته وویل، په واده کی ځنډ مه کوه. بیا ده رانه یو څه پیسې وغوښتې نو ما ورله پنځوس "لیرې" ورکړی.
په هغه شپه مونږ په لنګرخانه کی ناست و او ما ټولو ته د خپل سفر کیسې کولې. پادري یو څه مرور ښکاریدو چې زه ابروزي ښار ته ولې نه وم تللې. ده خپل پلار ته لیک هم استولې و او هغوي راته تیاري کړی وه خو زه نه پوهیږم چې ولې ولانړم. ده ته مې د قناعت ورکولو هڅه وکړه او ورته مې وویل چې بس ونشوه. اخر دې قانع شو چې کله کله هغه څه چې مونږ یې غواړو نه کیږي.
په بل سهار زه د هغو توپو په ډزو راویښ شوم چې زمونږ کور شا ته په مورچو کې ایښي و. له کړکۍ مې ولیدل چې پوځي لارۍ په سړک روانی وی. ژر ژر مې جامې بدلې کړې، پخلنځي کی مې کافي وڅښله او ګراج ته ولاړم. ګراج یو لوې څپر و چې د ټین چت یې لرلو او ورلاندې لس ایمبولانس ګاډي به په قطار ولاړ و. په دی کی به مونږ زخمیان له محازونو راوړل. د یو ګاډي کولمې بهر پرتې وې او څو کسان یې په جوړولو لګیا و. وروسته زه دغونډۍ د پاڅه جوړ سنګر ته ولاړم. مونږ چې د کومې فرقې سره کار کوو، هغې د یوی لوې حملې پلان جوړ کړی و. دوي به د سیند د لارې تنګې درې نه پورې وتل، هلته له مورچې نیولو وروسته به یې جنګ کوو.
زه چې بیرته خپلې کوټې ته ولاړم نو رینالډي ځان جوړ کړی تیار ناست و. ما هم مخ لاسونه ووینځل او دواړه د ښار مرکز ته ولاړو. د رینالډي یوه نرسه کاترین خوښه شوی وه چې د بریطانوي روغتون کی یې لیدلې وه. دا روغتون لنډ وخت کی په یوی ماڼۍ کی جوړ شوې و. د ونو نه وراخوا د روغتون په باغ کی می د دوو نرسانو سپینې جامې په نظر راغلې. یوه پکی کاترین وه او مونږ دواړو دوي ته پوځي سلوټ وکړو. هغه بله نرسه "هیلن فرګیسن" نومیده. کاترین په لاس کی یو ښکلې متروکه نیولې وه چې د څرمنې لاستی یې لرلو. راته یې وویل چې یو ټپي بیګا شپه په روغتون کی مړشوی و او د ده مور ورته دا نښه را استولې وه.
ما تر ډیره وخته د کاترین سره په انګریزي ژبې خبری کولې او کله کله مې رینالډي ته په اطالوي کی ژباړلې. بیرته په لاره راته رینالډي وویل،

کاترین تا خوښوي او زه به تری لاس واخلم. ما وخاندل خو په بل ماسپښین مې هم هغه روغتون کی د ایمبولنس وړلو وروسته د یوې نرسی نه د کاترین پوښتنه وکړه. دی راته وویل، ښه ښه ته هغه امریکاي یې چې د اطالوي پوځ سره کار کوی؟ بیا یې وویل، ولې دې مونږ سره کار نه کوو؟ ما ورته وویل، زه د جنگ پر وخت اطالیې کی وم او بله دا چې د دوي ژبه مې زده ده.

محاز ته په بله پیره کی زمونږ د ایمبولانس مخ ته بم پریوتو نو مونږ ودرېدو. یو بم د سړک په منځ کی خاورې باد کړي. څو شیبې وروسته دزې بندی شوې نو مونږ روان شو او ما خپل استوګنځي ته مخه کړه. له ډوډۍ وروسته بیا د بریطانیې روغتون ته ولاړم او د کاترین سره مې ولیدل. دا په اصل کی د سکاټ لینډ اوسیدونکی وه. راته یې وویل چې د دی کار له نورو نرسانو توپیر لري او د جنگ خبری یې کولې.

ما ورته وویل راځه د جنگ خبرې به نه کوو. په تیاره کی ما د دی مخ د سپوږمۍ په رڼا کی لیدو او ډېره ښکلې راته ښکاره شوه. په ځان مې اختیار نه شواو د دی د ښکلولو هڅه مې وکړه. دی راته په مخ یوه داسی کلکه څپېړه راخلاصه کړه چې پوزه یې راله خوږ کړه او په سترګو کی می له درد نه اوښکی راغلې. کاترین رانه بخښنه وغوښته او وې ویل، زه نه غواړم د نورو نرسانو په شان ووسم، خوږ مې کړې؟ ما ورته وویل، هیڅ خبره نه ده. تا ډېر سم کار وکړو. خو په زړه کی ورته په قهر ووم. هغې وخاندل خو بیا غلې شوه او زه پوه نشوم چې څه وخت یې په سترګو کی اوښکې راغلې. په ژړغوني غږ یې وویل، ته به ما سره سم چلن کوې. ځکه زمونږ ژوند ډېر عجیبه دی. څو شیبې وروسته زه د هغې سره د روغتون تر دروازې ولاړم او هلته دی راته په مخه ښه وویل.

راتلونکی دوه ورځې زه په کار بوخت وم. هوا ګرمه وه خو مونږ ته یې ویلي و چې په ښارکی هم د اوسپنې خولۍ به په سروو. زما به دومره ګرمي وشوه چې خولۍ به مې په لاس کی ګرځوله. د ګېسو (غاز) نه د ژغورنې ماسکونه یې هم راکړي و او هر چا ته امر شوی و چې یوه تماچه (طفنچه) به له ځانه سره ساتئ، ان چې ډاکټرانو ته یې هم دا تماچې ورکړی وی. که چا دا امر نه منلو نو وبه نیول شو.

رینالډي د تماچې په پوښ کی ښه ډېرد تشناب کاغذ ایښې و. ما یو څو ورځې د خپلې تماچې د کارولو لپاره پری نښې ویشتلې. خو د ډز پر وخت

يې شپيلۍ دومره خوځيده چې ښنه به خطا شوه. د څو ورځو د تمرين نه وروسته مې يوه لاره وموندله چې په شل گامه کې به ځنگه د ښنې منځ ويشتل کيږي. خو د دې په گرځولو ما د شرم احساس کوو، په تيره بيا د انگريزانو مخ ته چې هلته هيڅا وسله نه گرځوله.
په بل ماښام د کاترين ليدو ته ورغلم. ورته مې وويل چې زه محاز ته تللې ووم. هغې گيله وکړه چې ولې مې ورته خبر ورنکړو. ما ورله ډاډ ورکړو چې دا دې اوس بيرته راغلم او لوز مې ورسره ورکړو چې زه به تل د دې ليدو لپاره بيرته راځم. خو زه په زړه کې پوهېدم چې د کاترين سره مينه نه لرم او لکه چې د قطعو (تاش) د لوبې پر وخت څوک د نورو سره بې مانا خبرې کوي، هم هغسې د دې ليدل راته يوه بې مانا لوبه ښکاريده.
مونږ په هم هغه باغ کې گرځېدو او دې ته مې وويل چې رازه يوځاې کښينو. د ډېرې په يو بنچ کښيناستو نو ما د هغې لاس ونيولو. دې رانه لاس راښکلو، سترگې يې ښکته کړې او وې ويل، دا يوه لوبه ده چې مونږه يې کوو. ما ورته وويل، کومه لوبه؟ دې وويل، دومره ساده هم نه يې چې زما په خبره پوه نه شې. خو ته ښه سړې يې او دا لوبه په ښه توگه کوې. خو بيا هم لوبه لوبه وي.
ماترې پوښتنه وکړه، ته تل د چا د زړه په خبره پوهيږې؟ دې وويل، د نورو خو نه پوهيږم خو ستا د زړه خبره اورم. ته له نورو توپيرلرې خو راځه ژمنه وکړو چې که اړتيا نه وي نو يو بل ته به دروغ نه وايو. ما د دې نوم واخستو، کاترين ، نو دې وويل، ته زما نوم هم د نورو په شان نشې تلفظ کولې. بيا کاترين راته وويل، چې زه د هغې خوښېدم خو ضرور نه وه چې ما ورته د خوښې احساس لرلې وې. دا پاسيده او ما سره يې په مخه ښه وويل، د روغتون لوې دروازې کې وردننه شوه او زه هم هلته په بنچ ناست پاتې شوم.
د "گوريزيا" ښار له محاز يو ميل ليرې و اوپکې د ټپيانو او ناروغو د روغتون ته د وړلو کار هم زيات شوی و. يوه ورځ په محاز يو پوځي چې پښه يې ټپي وه، راته راغلو او وې ويل چې ما پخپل ايمبولنس کې روغتون ته بوځه. ما ورته وويل، ستا فرقه جلا ده او مونږ اجازه نه لرو ځکه ستا کاغذونه به د نورو سره وي. د ده له خبروايسيده چې امريکاي و. ما چې د ده ټپونه وليدل نو پوه شوم چې ځان يې پخپله ژوبل کړی و.

راته یې زارۍ کولې چې له هغه ځایه یې وباسم ځکه ده د خپلې فرقې روغتون ته تلل نه غوښتل. هلته به ډاکټر ورباندې پوهه شي او بیرته به یې محاز ته ورواستوي. ده جنګ نه غوښتو او په دې پلمه یې ځان د هغې جنګي محاز نه ویستلو. ما په ایمبولانس کی کښینولو او په لاره یو خوشی ځایه کی مې ښکته کړو. ورته مې وویل، خپل سر د څه شي سره وجنګوه او دلته پریوزه. زه به دې په بله پیره کی اوچت کړم.
ما چې ټپیان روغتون ته ورسول نوخپل تش ایمبولانس می بیرته هغه ځایه ته ورسووچې دې مې پریښې و. له لیرې مې ولیدل چې یو بل ګاډی د هغه امریکاي سره ولاړ و او دی یې په تسکره اچولو. د ده په سر د اوسپنې خولۍ نه وه او وینې ترې روانې وې. زما په لیدو یې چیغه کړه چې وګوره دا زما سر، دوي مې خپل روغتون ته بیاي.
د ماځیګر پینځه بجې زه ستړی ستومانه، له خولو لوند او په خاورو پټ خپل میشت ځای ته راغلم. په ګراج کی چې کوم ځایه یې زمونږ ګاډي وینځل، ولاړم او ځان مې په اوبو ووینځلو. بیا خپلې کوټې کی مې راپور ولیکلوچې خپل هیواد ته یې ورواستوم. خو ما سره د لیکلو لپاره څه نه و. کله کله به مې یو دوه پوسټ کارډونه چې ورباندې د اروپاي ملکونو انځورونه جوړ و، د یوې جملې سره ورلیږل، چې هر څه سم دي.
زما د خپلوانو لپاره دا بس وچې زما د ژوندي کیدو ښه یې ترلاسه کوله. اوس دلته دومره ګرمي وه چې مونږ به پخپلو کوټو کی جامې نه اغوستې او د واورې غوښتنه مو کوله. کله چې اردلي راته سړی اوبه او واوره کوټې ته راوړل نو له دننه به مو ورته په چیغه وویل چې دا له دروازې سره کیږده ځکه لڅ به ناست و. بیا چې دی به ولاړو نو دروازه به مو خلاصه کړه او بالټې به مو پخپله راواخستو.
د ډوډۍ پر وخت به مونږ یو بل ته د خپلو خپلو جنګونو حال ویلو.
یو ماښام د کاترین لیدو ته ولاړم نو هیلن لوې دروازې ته راغله او راته یې وویل، چې کاترین ناروغه وه او له ما سره نشي لیدې. ما ورته د ښه روغتیا پیغام ورکړو او بیرته په تیاره کی خپل میشت ځایه ته روان شوم. هغه وخت ما ځان ډیر یواځې احساسوو. د کاترین لیدو ته ورتګ زما لپاره یو معمولي کار و خو اوس لکه چې په زړه مې یوه تیږه پرته وه.
په بله ورځ مې امر تر لاسه کړو چې د شپې به یوه حمله کیږي او په محازڅلور ایمبولانس ګاډي پکار و. مونږ د ماښام په خړه کی روان شواو

زه په لومړي ایمبولانس کی ناست وم. کله چې د بریطانیې روغتون مخې ته تېرېدو نو د ایمبولانس ډرایور ته مې د ګاډې د اودرولو امر وکړو. ده ته مې وویل چې ورور ورو روان اوسه او که د پله په سر زه نه ووم نو هلته دی راته انتظار وکړي.
له ګاډي می ټوپ کړ او په منډه روغتون دروازې ته ولاړم. هلته می د کاترین د لیدو غوښتنه وکړه. چا راته وویل، چې هغه په ډیوټۍ وه او نشوه راتلې. ما ټینګار وکړو چې یوې شیبې له یې لیدل غواړم. هغې ته پیغام ورسول شو نوراغله. د روغتیا پوښتنه می وکړه نو راته یې وویل چې دا ګرمۍ وهلې وه خو اوس ښه وه. زما یونیفارم ته یې پام شواو وې ویل، کار ته ځې؟ کله به بیرته راځې؟ ما وویل، نن شپه به په محاز تیرووم، کیدیشي سبا بیرته راشم. هغې ژر د خپلې غاړې نه یو تعویذ راوویستو او راته یې په لاس کیښودو. "دا د ژغورنې لپاره په غاړه کړه او لوز وکړه چې سبا به بیرته راځې". ما ته یې په مخه ښه وویل او د روغتون له دروازې می منډه کړه. یو واری مې شا ته وکتل نو کاترین هم هلته ولاړه وه او راته یې لاس خوځوو.
په منډه منډه می هغه پل ته ځان ورسوو چې ایمبولانس راته په انتظار و. ایمبولانس روان شو نو ما په لاس کی نیولې تعویذ ته چې په یو زنځیر پئیلې و، وکتل. بیا مې دا د خپل کمیس په جیب کی کیښودو. ډرایور راته هم هغسې یو تعویذ پخپله غاړه کی راښکاره کړو او وې ویل چې دا خلک په غاړه کی اچوي. ما تعویذ بیرته له جیبه راوویستو او زنځیر مې په غاړه کړو. بیا مې دا د کمیس له غاړې وردننه کړواو رانه هیر شو.
وروسته چې زه ټپي شوم نو بیا مې وونه موندلو. ښاي د ملهم پټۍ پر وخت چرته پاته شوي و. زمونږ ګاډي په چټک نورو ته ځان نږدې کړو چې د لارې دوړې یې بادولې. په یو قافله کی په لومړي ګاډي کی کښیناستل په دی ګټه ور وي چې له دوړو خلاص یې. د شپې مونږ د سیند سره تلونکی لوې سړک ته ورسېدو او د جوارو د پټیو نه وراخوا سنګرونو ته ورنږدې شو.
د سیند نه پوری غاړې ته د اوبو سره سره می د مشین ګنو او د ټوپکو د ډزوغږ اوریدو. د اوبو شړهار او پکی د غورځیدونکو توکوشور جوړ کړی و. په اسمان کی د رڼا لپاره ویشتل شوي ګولۍ به وچودیدې او لکه د

ستورو په هوا کی يې لامبو وهله. چار چاپيره غرونه او ونې به پری روښانه شول. د بمونوغړمباری مې اوريدو خودا د لړی شيبې لپاره و. مونږ ايمبولانسونه په يو ځاې کی منظم ودرول او زه د ډرايورانو د ډوډۍ لپاره تورن ته ورغلم چې په سنګر کی ناست و. ده لنګر خانې ته زمونږ لپاره د ډوډۍ پخولو امر وکړو نو زه د اطالوي ډريورانو سره په يوه مورچه کی کښېناستم . هلته ټولو سيګرټ څکول اود جنګ په اړه خبری کيدې چې څوک به حمله کوي او څوک به پکی بايلي.

پاسيني. د حملې له پلان يواځې کوماندان خبر وي. دی خپلو پوځيانو ته ټول حال نه واي چې دوي په تيښته نشي.

الپيني. هو دا دومره لوړ دنګ ځوانان چې پلنې سينې لري، سرونه يې تش وي. (ټولو په دې خبره وخندل)

مانيره. که زمونږ پوځيان خپله وسله وغورځوي نو جنګ به نه کيږي.

الپيني. که دوي داسی وکړي نو خپل کوماندان به يې وژنـي.

پاسيني. دا ځکه چې ماتې خوړل او د دښمن لاس ته ورتلل لا بد کار دې.

مانيره. د يوې غاړی د پوځيانو له خواجنګ نه کول، څه ګټه نه کوي، که ټولو غاړو نه هر څوک وسله کيږدي نو هله جنګ بنديږي.

پاسيني. جنګ ګټل بريالیتوب نه وي. که دوي دا مخامخ غونډۍ ونيسي، نو څه؟ بيا به د بلې غونډۍ لپاره جنګيږي. بيا بل او دغسی به روان وي. ښه نو په اخر کی که دا ټوله نړۍ هم رالاندی کړي نو څه؟ هر څوک خپل کور لري، اتريش خپله زمکه لري، فرانسه خپله او اطاليه خپله، نو جنګ په څه دی؟

مانيره. ته ډېر ښه تقرير کوی. (ټولو بيا وخندل)

الپيني. يوه ډله خلک چې د ملک چاری په لاس کی ونيسي نو بی عقل شي. ځکه خو بيا جنګ کوي او زمونږ په شان خلک وژنـي.

زما سيګرټ خلاص شول نو مورچې نه ووتلم او ګوردينې هم راسره شو. د روغتون خېمې ته ولاړم نو هلته ډاکټر راته وويل چې حمله د يو ساعت لپاره ځنډيدلې وه. بره په غرونو د اتريش پوځ زمونږ په سنګرونو د لټون رڼا ګانې غورځولې. زه په خېمه کی کښېناستم او څو شيبې خاموشي وه. بيا نابېره د توپو ډزې پيل شوی. ماتورن ته وويل، صيب زمونږ هغه

ډوډۍ تر اوسه نه ده راغلې. ده لا ځواب نه و راکړی چې بهر یوه ګوله راپرېوته او هری خوا ته دوړی شوې.
ما تورن ته بیا وویل، زمونږ ډوډۍ څه شوه؟ څه د خواړو لرئ که نه؟
جګړن وویل، سپاګېټي (ماینچې) درکولې شم، که خورئ. ما ورته ویل، هر څه چې وي، رایې کړه. هغه یو اردلي ته امر وکړو چې څو شیبو وروسته د سړی میکروني د یو خانک سره راغلو. ما خانک ګوردیني ته ورکړواو جګړن ته می وویل، پنیر لرئ. ده په قهر اردلي ته امر وکړو چې بیا ولاړو او په یوه شیبه کی یې د سپین پنیر یوه لویه ټوټه راوړه. زه خیمې نه وتلم نو تورن راته وویل، "بهر مه اوځه!" بیا دوو کسانو یو ټپي پوځي رادننه کړو نو ما بهر قدم کېښودو. تورن په چیغه وویل، "بهر ګولۍ وریږي، مه اوځئ." ما په چیغه وویل، زما ملګري اوږي دي.
ګورډیني خانک په لاس ولاړ و او ماته یې کتل. ما ورته اشاره وکړه او مونږ له خیمې د مورچې لوري ته په منډه شو. زمونږ چاپیره ګولۍ وریدې او دوړې یې بادولې او زما په لاس کی سپین پنیر پری ولړل شو. په سنګر کی می په ټولو غږ وکړو چې راځئ توریالو چې ځانونه ماړه کړو. یو چاقو مې راوویستو او د میکروني د پاسه مې پنیر په وړو ټوټو پریکړو.
یو کس وویل، مونږ خو پنجې او قاشوغې نه لرو، دا به څنګه خورو. ورته مې وویل، وګورئ. بیا مې په کتې او دویمې ګوتې میکروني راواخستل، خله می اسمان ته کړه او وومې خوړل. ورپسې مې د پنیر ټوټه وخوړه. خانک مې نورو ته ورکړو او هر چا تری یوه نمړۍ واخیسته. یو چا وویل، دا میکروني باسي دي. څو ورځې پری تیرې شوي دي. خوټول اوږي او وار په وار خانک ته یې لاس ورغځوو.
زما په خله کی د دی مېکروني خوند داسی و لکه چې فلز مې خوړل.
زمونږ سنګر نه بهر څه راپریوتل چې زمکه یې وخوځوله. بیا د چړ چړ غږ مې واورېدو او د غړمب د غږ سره د تودې هوا یو غبار راپورته شو. ما ساه نشوه راښکلې او نابېره مې ځان په هوا کی احساس کړو، داسی لکه چې د خپل وجود نه راوتلې ووم. ځان سره مې وویل، دغه مرګ دې، لکه چې زه مړ یم . خو بیا د پورته تلو پر ځای خپل ځان مې پر زمکه احساس کړو او ساه مې واخیسته.
زما مخامخ زمکه چودېدلې وه او سر مې د یوی تختې سره لګیدلې و. زما د سر په حرکت یو چا وژړل، د خوځیدو هڅه مې وکړه خو نه می شو

کړی. نږدې راته چا غږ کوو نو ما خپله پښه تاو راتاو کړه او ځان مې له خاورو راخلاص کړو. ما سره څنګ کی پاسیني ډرایور پروت و چې یوه پښه یې نه وه او بل یې تر زنګانه پرې شوی وه. ده د درد له لاسه زږیروي کول، مریم مور، مقدس مریم، عیسا پیغمبر، اې ښکلي پیغمبر پخپل غیږ کی مې ونیسه...مریم مور مرسته راسره وکړه. ده پخپلو متو خله لګوله اود درد د لاسه به یې چیغه کړه. بیا غلې شو خو پرې شوې زنګون یې بیا هم خوځیدو.
ما په اطالوي ژبې د مرستې لپاره څو وار ناره کړه، پاسیني ته وځکېدم او د ده د کمیس توکمې مې ورته پرانستې چې ساه واخلي. خپل کمیس می وویستو، لمنه مې وشلوله او د ده پرې شوی پښه مې د زنګون سره د تړلو هڅه وکړه. ما به په ګرمۍ کی جرابې نه په پښو کولې خو ټولو ډرایورانو خپلې پښې په اوږدو جرابو پټولې. ما د ده له پرې شوي پښې جراب وویستلو چې یوه کلکه پټۍ ترې جوړه کړم او د ده وینه پرې بنده شي. خو هغه وخت مې احساس وکړو چې د دی پټۍ هیڅ ګټه نه وه.
پاسیني مړ و. یو څوک په سنګر کی زمونږ مرستې ته راغلل نو ورته مې وویل، دلته مونږ پینځه کسان و. یو ډریور مړ شوی دی، درې نور به هم دلته وي. لټون یې وکړئ. دوو کسانو زما په تخرګونو کی لاس وردننه کړو او زه یې پورته کړم. زما پښې ځوړندی وی او یوکس مې پښو ته لاس واچوو. هلته تسکره نه وه چې زه یې ایمبولانس ته اوړی وې. یو چا نه می د خپلو نورو ملګروپوښتنه وکړه. دوي راته د یو یو حال ویلو چې ناڅاپه یو درز وشو او دوي پر زمکه پریوتل. زه یې هم غوځار کړم نو له خلې مې ښکنځله راوتله. دوي بخښنه وغوښته او زه یې بیا پورته کړم. د سنګر نه وراخوا پر زمکه ډېر مړي پراته و.
د ملهم پټۍ د خیمې پرده چې به د تسکرو د اوړلو راوړلو لپاره پورته شوه نو دننه په رڼا کی می ډاکټرانو سورمخونه لیدل چې لکه د قصاب لستوڼي یې تر اوږو خیجولي، په ټپیانو اخته و. کله چې یې زه دی خیمې ته وو رسولم نو یو ډاکټر یې راته راوستلو او ده زما په دواړو پښو پټۍ تاو کړی. د ایمبولنس چلوونکي ځینې ټپیان شوي و او زه یې هم هلته په انتظار کښېنولم.
د بریطانیې طبي ډلې دوه ایمبولانسونه راستولي و چې دوه انګریزان ورسره و. یو لوړ دنګ کس چې عېنکې یې په سترګو وې، زما خوا ته

راغلو اوپوښتنه يې وکړه، "ستا دوه ډريوران وژل شوي دي؟" ما ورته وويل، يو مړ دې خو بل سخت ټپي دې او ګاډې نشي چلولې. ده ته مې خواست وکړو چې زمونږ دوه ګاډي دی پخپل واک کی واخلي چې نور ټپيان هم روغتون ته ورسول شي. هغه سړی چې ما سره يې په انګريزي ژبه خبری کولې، زما ملګرو سره يې روانه اطالوي ويله، خيمې ته ولاړو او لږه شيبه وروسته راوتلو نو يو تسکره يې رانږدې کړه.
ما وويل، زه ښه يم، هلته زما نه په بد حال ټپيان پراته دي، د هغوي غم وخورئ. ده راته وويل، راځه راځه، ډېر د ځان نه اتل مه جوړوه. بيا يې په اطالوي کی د تسکری اوړونکو ته وويل، دی په پام راپورته کړئ، ګوره پښو يې سخت ګوزار خوړلې دې. دی د صدر ولسن قانوني زوې دې .
دوي زه خيمې ته يوړم او پر يو ميز يې سملولم. هلته کوم ډاکټر چې زما پر پښوپټۍ تړلې وې زه يې وپيژندلم او سترې مه شي يې راته وويل.
لوړ انګريز ورته په اطالوي کی وويل، تر څو چې زمونږ ايمبولنس راځي، دی به هم دلته وي. په ده پام کوئ چې د امريکې د سفير زوې دې.
هغه له خيمې ووتلو نو ما وليدل چې په هر ميز د ټپيانو درملنه کيده. دوه ډاکټران په ما اخته شول. پتلون يې رانه ليرې کړو او يو کس بل ته زما د ټپونو په اړه وويل، بل کس په يو کاغذ دا هر څه ليکل. د لينګو او زنګانونو د ټپونو نه وروسته، ده زما سر له لاس يوړو نو د درد احساس مې وکړو. ده په زوره وويل، "ماته کپړی". بيا يې وويل، " د دی خبری ثبوت دی چې تا ځان پخپله نه دی ټپي کړی."
دوي زما زنګنونو ته چړې نيولې وې او کله به يې غوښه او کله څرمنه پری پريکوله. کله کله به زما له خلې يوه چيغه راوتله خو دوي خپل کار کوو. يو تن راته د سر ټپونه پاک کړل اوپه پټيو کی وپوښلو. کله چې دوي زه له خيمې ويستلم نو په سترګو مې تياره شوه خو دومره مې احساس کوو چې دوي زه يوايمبولانس کی وردننه کړم. ما سترګې پرانستي وې او دننه په معمولي رڼا کی مې وليدل چې راسره يو بل کس هم بې هوشه په تسکره کی پروت و. ګاډې روان شو او د لارې هر تيندک زما په سر لکه چې ګوزارونه کول.
په تياره کی مې څه نه ليدل خو هر يو غږ ته مې پام و. ناڅاپه د څاڅکو غږ مې واوريدو چې د ګاډي په فرش پرېوتل، داسی لکه چې د مات نل نه يوه يوه قطره اوبه څاڅي. ما ورته غوږ ايښې و چې څاڅکي په تيزئ

وغورځېدل نو د ډرايور لوري ته مې د ګاډي ديوال وټکوو. هغه انګريز د ډريور شا ته يوې تختې په ليرې کولو چيغه کړه چې څه چل و. ما ورته وويل، "د دی بل کس له ټپونو وينې رواني دي، څه غم يې وخورئ." ده بيا چيغه کړه چې اوس ښار ته نږدې يو او موټر نشو ودرولې. ما په زوره وويل، ښاي ترهغې مړ شي. څو شيبې وروسته دا څاڅکي ورور ورو غورځېدل او اخر بند شول.

زما د اپرېشن نه وروسته يې د جنګي روغتون په يوه کوټه کی پر کټ سملولم. هلته څو کټونه په قطار ايښي و او په هر يو ټپيان پراته و. ماځيګر به يو دوه کسان زمونږ پوښتنې ته راتلل. ګرمي سخته وه او مچان به هری خوا بنګېدل. زما اردلي د کاغذ اوږدی ټوټې په يوې سوټې تړلې وې او په دی به يې رانه مچان شړل. مچان به ولاړل په چت کښېناستل خو کله چې اردلي به لاس ودروو او يا به ويده شو نو بيا به راباندی راټول شول.

بيا د دی مچانو په شړلوشړلو يو وخت خپل مخ به مې په لاسونو پټ کړو او ويده به شوم. کله چې زه به يې د ملهم پټی (پاسمان) له بوتلم نو سخت به په تکليف ووم. يوه ورځ رينالډي زما پوښتنې له راغلو. زما پښې يې ښکل کړی او راته يې وويل،

رينالډي. تا ته به د برونزو مېډال ورکول کيږي.

زه. د څه د پاره؟

رينالډي. ته په جنګ کی ټپي شوی يې. که تا سره ثبوت وي چې په جنګ کی دی ميرانه کړی ده نو بيا به نقريي مېډال درکوي. راته ووايه چې کله ته ټپي شوې نو څه دی کول؟

زه. ما هغه وخت پنير خوړل او هيڅ ميرانه می نه ده کړی.

رينالډي. ټوکی مه کوه. که تا له سنګر خپل ملګرې يا بل څوک ټپي په اوږو خوندي ځاې ته اوړلو نو دا يوه لويه مېړانه ده. تورن به درته په اسنادو دستخط وکړي.

زه. ما هيڅوک نه دي ژغورلي، زه د خوځېدو نه ووم ، پښې مې ماتې وې.

رينالډي . پرواه نه لري، خو تا هغه انګريز ته نه وو ويلي چې ستا نه وړاندې دې د نورو درملنه ووشي.

زه. ويلي مې و، خو دومره په کلکه نه چې څوک راته مېډال راکړي.

ریناللډي. خیر دې مونږ به ووایو چې ته هر وختې د محاز په لوري په لومړي ګاډي کی ورتلې او د خطر پرواه دی نه کوله. هلته یو انګریز هم و، کیدېشي چې تا ته د بریطانیې حکومت هم یو میډل درکړي
ما یو سوړ اسولې وکړو او سترګې مې پټې کړې. ما د کاترین په اړه سوچ کوو خو نه مې غوښتل چې هغه له ما خبر شوې وې. په دی روغتون کی ما خپل ځان لکه د ماشوم احساس کړو. د ماښام له تیاره وړاندې به یې ډوډۍ راکړه، د تیاره سره به رڼاګانې بندې شوې او مونږ ته به یې د ویده کیدو وویل. یو ماښام ما ښوروا وخوړه او لوښي یې رانه یوړل نو څوک زما کټ څنګ ته ودرېدل. دی زمونږ د ډلې اطالوي پادري و. زما حال یې وپوښتلو او یوڅو غوټې یې زما د کټ سره کیښودې. دی لنډ وخت له راغلی و خو په څو شیبو کی یې راته وویل چې له جنګ څومره ویزاره و. په غوټو کی یې را له د میاشو جال (پشه خانه) د ولوستلو لپاره څو انګریزي ورځ پاڼې او یو د شرابو بوتل راوړي و.
په بله ورځ یو جګړن راغې او پوښتنه یې رانه وکړه چې د سفر کولو توان مې لرلو. ما وویل هو اوس ښه یم. کله چې دوي زه د پټی لپاره له کټ پورته کړم نو له کړکۍ مې ولیدل چې مخامخ چمن له نویو قبرونو ډک و. یو ترکاڼ (نجار) د لرګي د تختو نه صلیبونه جوړول. څو ورځې وړاندی ده راته د تش کارتوس نه د سیګرټ لګیت (لایټر) جوړ کړی و. ډاکټرانو غوښتل چې ما د میلان ښار ته ورواستوي، ځکه هلته د ایکسری ماشینونه ښه و او د عملیاتو نه وروسته د هډوکوعلاج کیدې شو. په بله ورځ د میلان لپاره زما سفر پیل شو او دوه ورځې مې په اورګاډي کی تېر کړل چې راباندی سخت تمام شوی.
په میلان کی یو ایمبولانس کی یې واچولم او امریکاي روغتون ته یې بوتلم. دوو کسانو تسکره لفټ ته یوړه خو دا دومره پلنه وه چې د لفټ دروازې کی نشو وردننه کیدې. ما ته یې په تخرګونو کی لاسونه ورکړل اوپه لفټ کی یې څلورم پوړ ته وخیژولم. خو هلته هیڅوک نه و چې راته یې کوټه پرانستی وې. مونږ په دهلیز کی ولاړ و او یو کس ته مې وویل چې ښکته ورشي او نرسه دی راولي. یوه سپین سری نرسه راغله او ما ته یې په

انګريزي ژبی وويل، زه په اطالوي نه پوهيږم. ما ورته په انګريزي کی وويل، خير دي، ما سره په انګريزي کی خبری وکړه.
نرسي راته وويل چې دوي ته چا د نوي مريض په اړه خبر نه دی ورکړی. ما ورته خواست وکړو چې يوه تشه کوټه کی مې واچوه. هغې وويل، مونږ. يوه کوټه هم تشه نه لرو. ما اطالوي خدمتيانو ته د هغوي په ژبه وويل، ورشئ که يوه کوټه تشه وي، ما پکی وردننه کړئ. يو کس راته وويل، ټولې کوټې تشې دي، ته د دی روغتون لومړی مريض يې.
تر هغې زما حوصله ختمه او د درد زغم مې نه لرلو نو په چيغه می ورته وويل، د خداې لپاره يوه کوټه کی مې سملوئ. دوي ژر د يوې کوټې دروازه پرانسته چې هر څه پکی نوي و او زه يې په کټ سملولم. ما د ډاکټر غوښتنه وکړه نو نرسی راته يې وويل چې هغه په بل ښار کی و. بيا مې د "کاترين برکلې" پوښتنه وکړه نو راته يې وويل چې په روغتون کی په دی نوم څوک نرسه نه وه. خدمتيانو ته می يو څه پيسې ورکړی او ټول رانه ولاړل. شيبه وروسته زه تږې شوم او داوبو لپاره می د کټ سره جوخت لګيدلې زنګ وغږوو خو هيڅوک رانغلل.
زه هم هغسی ويده شوم. سهار يوه ځوانه نرسه راغله او زه يې پاک کړم. بيا سپين سری هم راغله او دواړو راته پاکی جامې واغوستی او درې ګيلاسه اوبه مې وڅښلې. دوي راته وويل چې ډاکټر ته خبر ورکړی شوی دی او دی به نن سبا کی راشي.
په بله ورځ ځوانې نرسې راته وويل چې د شپې کاترين نومې نرسه زما ليدو ته راغلې وه خو زه ويده وم. ما تری غوښتنه وکړه چې يو ناي (ډم) دی راته راولي چې ږيره او ويښته جوړ کړم. کله چې ډم راغلو نو ما تری د ښار حال وپوښتلو، خو ده سم ځواب نه راکوو. راته يې وويل، په هره کوڅه کی د اتريش موټری ګرځي او زه د خپل ملت دښمن سره خبری نه کووم. زه غلي شوم چې هسی نه د ږيرې خريلو پر ځاې دا چاقو راته په خيټه کی وومنډي. د ده کار چې خلاص شو نو پيسي مې ورته ورکړی. د ماتو پيسو بخشيش يې رانه وانخستو او په قهر ټولې سيکې يې پر ميز راته پريښودي او ولاړو.
ما يو خدمتي راوغوښتو او پوښتنه می تری وکړه چې دا ډم ليونې و؟ هغه وخاندل او وې ويل، دی داسی پوه شوی و چې ته د اتريش اوسيدونکی يې. هغه په زوره زوره وخاندل نو ما وويل، که په چړه يې زما ځټ غوڅ کړی

وی نو اوس به دی ژړل. دی چې له دروازې ووتلو نو څوک رادننه شول.
دا کاترین وه او له وړاندی راته ډېره ښکلې ښکاره شوه. ما سره یې
روغبړ وکړو او زما د کټ سره جوخت په کرسۍ کښېناسته. مونږ تر ډېره
وخته خبری کولې او ما نه هیر شول چې زه په روغتون کی وم. هغې
راته وویل چې ډاکټر به ماځیگر ته راورسیږي. ما غوښتل چې هغه ښکل
کړم خو په سخته یې منع کړم او راته یې وویل، ستا حالت ښه نه دی. بیا
یې وویل، د نورو خلکو په وړاندی به ډېر احتیاط کوې چې دا زما د کار د
اصولو خلاف خبره ده.
ماځیگر محال ډاکټر راورسیدو او سمدلاسه یې د ایکسری لپاره بوتلم. د
دی مشینونو چلوونکي ډېر په جوش لگیا و او زما په زنگون او لینگو کی
یې د اوسپنې وړی ټوټې وموندلې. راته یې وویل چې ماښام به د ایکسرې
د ماشین عکسونه راته ښاي. ډاکټر راته یوه نوی دارو وښودل چې د
عملیاتو پر ځاې به یې ومښلو او د درد احساس به یې لیرې کړو.
ده د سټیلو(فولاد) جوړ نویو اوزارو په کارولو زما د پتون له غوښې د
اوسپنې څو وړی ټوټې راوویستلې چې ما پخپلو سترگو لیدلې. وروسته یې
خپلې کوټې ته بوتلم او ماښام راته کاترین هغه عکسونه راښکاره کړل چې
پکی زما د هډوکو او پکی خښ فلزي ټوټې مو لیدې شوی. ما کاترین ته
وویل چې راسره پاتې شي. خو هغې عکسونه بیرته په یو لوې سور رنگ
پاکټ کی کیښودل او د بیا راتلو د لوز سره له کوټې ووتله.
په بله ورځ دری ډاکټران راغلل او زه پوه شوم چې دوي ټول په خپل
مسلک کی کمزوري و، ځکه کله چې ډاکټران په ډلو کی گرځي نو د یو بل
نه مشوره اخلي او پر ځان باور نه لري. په دوي کی یو جراح و، راته یې
د علاج په اړه معلومات راکړل چې شپږ میاشتې وخت یې اخستو. زما دا
خبره خوښه نشوه. هغه ډاکټر می راوبللو چې زما له پتون یې د اوسپنې
ټوټې ویستې وې او ورته مې وویل چې زه شپږ میاشتې په کټ نشم تیرولې.
ده وویل، ضرور نه ده چې ته دی په کټ پروت اوسې. مونږ غواړو چې
لومړی ستا پرهرونه لمر وخوري چې ژر جوړ شي. بیا به نوری ټوټې
درنه وباسو او وروسې به د هډوکو د جوړېدو علاج پیل کیږي.
ما ورته وویل چې زه په هغه ځوان سرجن (جراح) باور نه لرم او ما ته
دی بل ښه کس راوغواړي. ده راته د ځوان صیفتونه کول خو ما نه منل.
اخر یې راته د یو بل سپین ږیري جراح نوم واخستو چې ما پیژندلو اوپه بله

ورځ يې راوغوښتو. هغه د راتلو سره سبا ته د لومړي عملياتو فېصله وکړه او راته يې وويل، "ته بايد نن د شپې څه ونه خوري."
کاترين د شپې تر ناوخته راسره وه. په بل سهار زه يې عملياتو ته بوتلم اوچې په هوش کی راغلم نو پخپل کټ پروت وم. نرسه راغله نو راته يې وويل چې عمليات دوه نيم ساعته روان و. ما غوښتل چې کاترين ووينم خو هغه په ډيوټۍ نه وه. اوس په دی روغتون کی نور مريضان هم راوړل کيده او کاترين به پخپل نوبت د دوي پالنه کوله.
يوه ورځ نرس هيلن فرگيسن زما ليدو ته راغله او ټوکی يې راسره کولې چې ما په سرگوزار خوړلې و او ښاي يو څه ليونې شوې يم. زما ټپونه جوړ شول نو کله کله به له کټ ښکته کيدم. کاترين به د رخصت پر ورځ زه په څرخي څوکۍ کښېنولم او بهر به يې وويستلم. په ماځيگر کی به هوا سړه شوه نو په پارک کی به کښېناستو. ورو ورو زما په پښو کی توان پيدا شو او زه به کله کله په ډانگورو وگرځيدم. کله د کوټې مخ ته د برنډې په يو چوکۍ کښېناستم او په اسمان کی مې د توتکيو سېل کوو.
د روغتون په ښکته پوړ کی د نرسانو د اوسيدو ځايونه و. يوه ورځ کاترين زه په پټه خپلې کوټې ته بوتلم او هلته مې د دی سره ښې ډېرې خبری وکړی. د کار پر وخت به د ټولو نرسانو ويښته په خوليو کی پټ و او ما چيرې د کاترين ويښته نه و ليدلي. اوس دی خولۍ او له تاو شويو ويښتو سيخونه ليرې کړل نو ما وليدل چې هغې څومره لوې او ښکلې ويښته لرل. مونږ د راتلونکي ژوند په اړه خبری کولې او غوښتل مو چې واده وکړو خو د جنگ له کبله راته انديښنې وې.
ما به ورځپاڼو کی د يوی او د بلی غاړی د برياو خبرونه ولوستل او ارمان مې کوو چې دا جنگ ژر پای ته ورسيږي. اوړې هم دغسی تير شو او د منې په سر کی ما له ډانگورو ځان خلاص کړو او د يوی امسا سره مې قدم وهلې شو. خو کله چې زه به د کاترين سره ښار ته تلم نو ډانگورۍ به راسره وې، ځکه کاترين بيا را سره په اسانه راتلې شوه. که داسی مې نه وی کړی نو ټولو به هغی ته پيغور ورکوو.
بيا زما د هډوکو علاج هم پيل شوې و چې د زنگون د تاوولو تمرين و. څو ورزشونه د پلې د نرمولو او د بندونو د تاوولو لپاره يې راباندی کول. کله به يې مالش راکوو او کله به په تودو اوبو کی کښېناستم. زما د هډوکو معاينه وشوه او د تداوي ټول اسناد يې راته جوړ کړل چې زما فرقې ته

ورواستول شول. څو ورځی وروسته یو لیک مې تر لاسه کړو چې پکی د دریو اوونیو له رخصت وروستو کار ته د حاضریدو امر شوې و.

کاترین راته خبر راکړو چې د ماشوم سره وه او بیا یې پوښتنه وکړه چې زه ورته په قهر خو نه وم. ما ورله ډاډ ورکړو نو دی وویل،

کاترین: غم مه کوه، ټول خلک ماشومان راوړي، زه به د هر څه غم وخورم. ته خو ځان له ما سره قید نه احساسوې؟
زه: ستا سره نه! د دی حالاتو له کبله ځان تړلې احساسوم.
کاترین: مونږ به یو واری بیا د یو بل سرهووینو.
زه: هو! ته ډېره زړه وره یې، خومرگ هم شته.
کاترین: تا نه دي اوریدلي چې بې زړه کس سل واري مري، خو د زړه ور مړینه یو ځل وي.
زه: هو که زړه ور هوښیار وي نو بیا د ژوند هره شیبه ورته مرگ وي. د جنگ نه وروسته به کوم ځاې ژوند کوو؟
کاترین: ښاي د زړو خلکو په کور کی. د جنگ دری کاله وتلي دي او هر کال زما دا هیله وه چې دا دی د کرسمس پر وخت بند شي چې مونږ یې په امن ولمانځو. خو اوس راته داسی ښکاري چې زمونږ زوې به په پوځ کی وي نو دا جنگ به بس شي.
ما هغې ته د خپلوکاغذونو او د رخصت په اړه خبر ورکړو نو وې ویل، دا خو ډېره ښه خبره ده. ته کوم ځاې ته تلل غواړې؟ ما ورته وویل، هیچرته نه، زه دلته پاته کیدل غواړم. هغې وویل، د ماشومانو کانه مه کوه، یوځاې غوره کړه او زه به هم درشم. ما ویل، ته به څنگه راځې؟ ویل یې خبره نه یم خومعلوم به شي.
ما او کاترین پلان جوړ کړی و چې زما د رخصت دوه اوونۍ به مونږ یو ځاې تیروو خو په بله ورځ زه بې شیمې وم او نرسی زما سترگې ولیدې نو ډاکټر یې راوبللو. هغه له معاینې وروسته وویل چې زما ژیړې و. پاتې رخصتي مې هم په دی ناروغۍ کی ضایع شوه. په روغتون کی په وروستي ورځ ټولو سره مې په مخه ښه وکړل او خپل سامان می د یو خدمتي په لاس د میلان د اور گاډي سټیشن ته ورواستوو. گاډې د تورین نه د شپې پر لسو بجو راتلو.

زه د کاترین سره بازار ته ولاړم. د وسلې په یو دکان کی مې خپل زړه طفنچه خرڅه کړه او په بدل کی مې یوه نوی واخسته. د ژمي هوا سړه شوی وه او باران هم کیدو. یوځاې په اس ګاډي کی کښېناستو او زه په سټیشن کی ښکته شوم ، کاترین می ښکل کړه او کوچوان ته مې د روغتون پته ورکړه چې دا هلته ورسوي.
د دوو ورځو د سفر نه وروسته زه بیرته ګوریزیا ته ورسیدم او هلته هر څه هم هغسې و چې تیر ژمي کی مې لیدلي و. زه خپلې کوټې ته ولاړم او وومې لیدل چې د رینالډي سامان هم هغسې ایښې و خو دی پخپله نه و. کله چې دی راغې نو له روغبړ وروسته یې زما لینګي او زنګانونه معاینه کړل او وې ویل، ته باید نور هم په روغتون کی پاتې شوی وې، ځکه ته روغ نه یې. ما ورته وویل، په پښو ودرېدې شم، دا راته بس دي. د شپې د ډوډۍ په وخت می نور ملګري ولیدل، تورن، پادري، جګړن، فریډي. په ډوډۍ کی د غوښې قورمه وه او خبری د دښمن په اړه وې.
رینالډي. دا د اتریش د افسرانو غوښه ده چې داسی کلکه ده. اې پادري صیب ته ولې نن غوښه خورې؟ نن خو جمعه ده.
پادري. نن د پنج شنبې ورځ ده.
جګړن. نن په لنګر کی ډېره خاموشي ده، ځکه داسی ښکاري هر څوک رخصت دي.
رینالډي. دا لعنتي جنګ به کله پاې ته رسیږي؟ دا هر څه د سینټ پال د لاسه دي. اورې پادري صیب؟
جګړن. تر څو مو اتریش په ګونډو کړی نه وي، جګړه به روانه وي.
پادري. خو اتریش که دا جنګ وګټلو نو هم وسله به نه غورځوي. دوي به یو نوی محاز پرانیزي.
په بله ورځ زه هغه غونډۍ ته ولاړم چې د اتریش پوځ پری پروت و او ښکته زمونږ پر محاز یې بمباریٔ کولې او زه پکی ټپي شوم. ډېر عجیب احساس می کوو. له هغه ځایه یو سړک ښکته تللې و او د بمباریو له کبله ډېر کورونه وران شوي و. د ایمبولانس ډرایور جینو مې ولیدو چې د جنګ حال یې راته وویلو. په هغه شپه شوی جنګ اطالویانو ګټلې و او اوس ښکته د وړاندی نه زیات شمیر ګاډي ولاړ و.
جینو راته وویل چې د بریطانیې پوځ هم راغلی و او د اتریش سره بوسنیا او د کرویشیا پوځونه مله و. له سیند وراخوا اوس په یوې بلې غونډۍ

جنګ پیل شوی و او کله کله به د ډزو غږ مو واوریدو. جینو زه یو کور ته بوتلم چې پکی د ایمبولانس ګاډي او د دی چلوونکي میشت و. د کور بهرني دیوالونه مات و خو دننه خوني د اوسیدو وې. یو وخت د سیلۍ طوفان راپورته شو او اسمان خړ شو. بیا داسی باران وشو چې ځای ځای ډنډونه جوړ شول.

باران تر ماسپښین وریدو او چې لمر راوتلو نو ما بره وکتل. د غونډۍ په سر اوس د توپو لوږې ښکاریدو. هغه کورونه چې بمبارۍ کی وران شوي و د دی ملبه کی په زرګونو د بمونو وړی ټوټې او ګولۍ پرتې وې. د موټرو د تګ لاره پاکه کړی شوی وه او مونږ ماځیګر په دوو موټرو کی لومړۍ لیکي ته روان شو. د سړک دواړو غاړو ته د پروړو څادرونه ودرول شوي و چې اوس د باران له کبله لامده و.

د شپې بیا باران وریدو او درې بجې وې چې مونږ محاز لوري ته نږدې شو. د کرویشیا پوځ په تیاره او باران کی هم جنګېدو او د بارودو بوي مې سپږمی سېځلې. د ټوپکو او د بمونو په ډزو سری رڼاګانی می لیدې شوی. اخر د مخالف لوري ډزې بندې شوې خو شمال لوري ته لیرې بیا هم جګړه کیده. مونږ ګاډي ایله درولي و چې د وړاندې لیکو نه یې لومړي ټپیان راوړل. په دوي کی ځینې په تسکرو، نور د ملګرو په اوږو او یو څو پخپلو پښو د بل په اوږه لاس ایښې را روان و. دوي ټول لامده و او سخت وحشت وهلي و.

دوه موټرې له تسکرو ډکی شوې. کله چې ما د دویم ایمبولانس دروازه بنده کړه او پخپل سیټ کښېناستم نو پر مخ مې لاس ووهلو چې د باران اوبه تری پاک کړم . هغه وخت زما لاس کی د اوبو پر ځای د یخی وړی ټوټې راغلې. ما بهر وکتل نو د باران سره د واورې بنکي هم په زوره راپریوتې.

سهار واورى نه وې خواسمان خړ و او نوی حمله پیل شوی وه. د اتریش توپونو د ځنګل نه وراخوا له یو کلي بمبارۍ کولې ، بیا دا غلي شول خو شمال لوري ته سخت جنګ روان و.

مونږ خبر شو چې په جنوب کی دښمن ماتې خوړلې وه او اوس ټول زور یې شمال ته و. د شپې تورن راته د یو ډګرمن له خلې وویل چې مونږ به محاز پرېږدو اوعقب نشیني به وکړو. وروسته دا خبر دروغ وختلو او راته یې وویل چې په هر حال به هم دی ځای کی دفاعي جنګ کېږي. د

امبولانس یو ډریور راته وویل چې اوس جرمني په جنګ کی وردانګلي و. دا د وېرې خبره وه ځکه د جرمني په ګډون اوس د یو سخت جنګ امکان و. ما د کوماندان نه پوښتنه وکړه چې زمونږ لپاره څه امر و. ده وویل چې ټول ټپیان دی شا ته میداني روغتون ته ورواستوو.
زمونږ د تیښتې امکان زیات و ځکه د اطالیې په پوځ فشار ډېر شوې و. زه تر اوسه د شا تګ حالت سره نه وم مخ شوی. له هغه مې وپوښتل چې د تیښتې پر وخت، د ټپیانو سره به څه کوو؟ ده راته وویل ، هر څومره چې له ځانه سره وړی شي، وایې خله او نور هم دلته پرېږده. ما بیا پوښتنه وکړه چې په موټرو کی نور څه له ځان سره وړې شو. د ده ځواب لنډ و، "د روغتون اوزار"
په بله شپه د محاز نه شا ته تګ پېل شو. خبر راغی چې د اتریش او جرمني پوځ زمونږ شمالي لیکي ماتې کړی وې او له غرونو ښکته را روان و. دا تېښته ډېره منظمه وه. د شپې زمونږ موټرې په داسی سړک ورو ورو خوځېدې چې په سوونو لامده خیشته پوځیان پرې روان و. د توپو ګاډي چې اسونو راښکل، یابو، د وسلو لاری ټول د محاز نه لیرې روان و. هغسې چې فوځ وړاندی حرکت کوي او پکی ګډ وډي وي، اوس هغه ګډ وډي نه لیدل کیده.
په هغه شپه مونږ د میدان روغتون له ټپیانو تش کړو او دوي مو شا ته یو بل ځاې ته یوړل. په بله ټوله ورځ په سخت باران کی مو د ټپیانو د وړلو کار کوو چې د "اودااین" ښار روغتون ته یې واستوو. په درېمه ورځ د غرمې زه ګوریزیا ته راغلم نو باران نه و خو ښار راته تش ښکارېدو. ومو لیدل چې ځینو خلکو له ښاره کډه کوله. زه خپل ځاې ته ورغلم نو هلته هم څوک نه و. زما ټول ملګري پخپلو کارونو پسې وتلي و. په ګیراج کی مې د ځینو موټرو د جوړولو امر وکړو او ټولو ډریورانو ته مې وویل چې درې ساعته خوب نه وروسته به روانېږو.
دوي په موټرو اخته شول او هغه موټر چې جوړ و میشتځاې ته مې نږدې ودروو. هلته زما ملګرو له وړاندې د روغتون الات او داروګان په بکسونو کی بند کړي او راته پرېښي و. دا مو په ګاډي کی بارول چې باران په ورېدو شو. زمونږ درې ګاډي په یوه قطار د ونو لاندې تیار ودرېدل. ما "پیاني" ته وویل چې په پخلنځي کی اور بل کړه او لمدې جامې پرې وچ کړه.

پياني. زه د وچو او لمدو په غم کی نه يم، خوب غواړم.
بونيلو. زه خو به د تورن پر کټ ويده شم.
پياني. هر يو کټ چې وي، خو غواړم چې سترگې پټې کړم.
بونيلو. (دروازه پرانيزي) ما ويل چې په دی کوټه کی به څه وي، دا خو دوه کټونه لري.
پياني. زه به هم دلته پريوځم.
بونيلو. ته ويده شه او د اتريش پوځيان به دی پاڅوي.
پياني. زه نور ايمبولانس نشم چلولې، تر څو مې شيبه خوب نه وي کړی. تېره پېره کی مې سترگې پټې وې. ښه ده چې ټکر می نه دی کړی.
بونيلو. خوب خو زه هم غواړم، راويښوي به مو څوک؟
ما ورله ډاډ ورکړو چې زه به يې راويښ کړم نو دوي دواړه د بوټانو سره په کټونو پرېوتل. نورو په پخلنځي کی اور بل کړی او اوبه يې د ايشولو لپاره پری ايښې وې. چا خپلې جامې وچولې او ورته مې وويل چې د لږ ارام نه وروسته به پنير او د ډبو غوښه خورو. خو دوي د خوب پر ځای ميکروني په پخولو اخته و. ما ورته په دېوال ځړيدلي لوې ساعت په نښه کړو چې که درې ساعته وروسته زه ښکته رانغلم نو ما دی راويښ کړي. بيا زه خپلې کوټې ته ولاړم او په کټ پريوتم.
درې ساعته وروسته مو په پخلنځي کی ډوډۍ وخوړه. د شپې نهه نيمې بجې وې چې مونږ سفر ته ملا وتړله. کوم ډريوران چې تازه و، دوي ته مې د موټر چلولو وويل او خوب وړې مې ورسره کښېنول چې د لاری په اوږدو کی په ناستې خوب وکړي. د موټرو رڼا گانې بندې وې او مونږ په يو قطارد "اودواين" لوري ته روان شو. د ښار دننه هر ډول گاډي مو وليدل چې په ځينو کی خلک او نورو کی سامان بار د وتلو په هڅه و. زمونږ مخ ته يو لويه لارۍ چې سامان يې په ترپال کی پټ و، روان و. لارۍ ودريده او بيا روانه شوه خو څو شيبې وروسته بيا پر ځای ودرېده.
زه له ايمبولانس ښکته شوم او وړاندې په سړک مې وليدل چې چا لاره بنده کړی وه. خو د موټرو او لاريو قطار په سر کی د يو بل سړک نه د پوځيانو لارۍ تيرېدې چې د ټولو لاره يې ډب کړی وه. داسی ايسيدل چې دا ليکه به ژر نه خوځي نو زه راغلم او د "پياني" سره کښېناستم. دی د موټر په سټيرنگ سر ايښې ويده و. زه هم ويده شوم او کله چې د لارۍ غرارې مې واوريدو نو دی مې پاڅولو او وړاندې وخوځيدو.

لړ واټن وروسته بیا هم هغه حال و. باران بیا وریدو او د لارئ د خوځیدو هیڅ نښه مې نه لیده. ولاړم چې د نورو ګاډو له حاله ځان خبر کړم. په یوه کی مې دوه پوځي انجینیران ناست ولیدل چې په پله یې کار کوو او له خپلی ډلګی شا ته پاتې شوي و. زه بیرته خپل موټر کی کښېناستم او د کاترین په اړه مې سوچ وکړو چې هغه به ویده وي که ویښه. د سهار درې بجې ګاډي بیا ورو ورو خوځیدل خو د سپېده چاودې نه وړاندې بیا ودرېدو. د ورځې په رڼا کی مې ولیدل چې په غرونو کی تاو راتاو په هغه سړک په سوونو ګاډي ولاړ و.

د شپې شا و خوا د کلیو خلک هم د خپلو اس ګاډو سره په دی لیکه کی شامل شوي و. په دی ګاډو د خلکو د کور شیان بار و، یوه هنداره به د توشکونو له منځه راوځلیده،چرګان او بطې د ګاډو سره تړلي و. زمونږ مخې ته په یو ګاډي د ګنډلو ماشین په باران کی پروت و. دوي هرهغه څه چې ارزښت یې لرلو، راپه مخه کړي و.

په ځینو ګاډو کی ښځې له باران د پټیدو په هڅه د یو بل سره جوختې ناستې وې. نورې په سړک پلي د هر څومره چې یې کولې شو ګاډي سره نږدې روانې وې. سپي د باران له کبله د ګاډیو لاندې روان و. په سړک ختې وې او په کندو کی اوبه ولاړی وې.

زمونږ لپاره اوداین ښار ته د تلو بله لاره دا وه چې له سړک ښکته دی کلیو ته تللې وې خو د ونو نه وراخوا په پټیو کی دومره اوبه وې چې هیڅا زړه نه ښه کوو چې پکی تګ وکړي. زه بیا له موټره ښکته شوم او شا و خوا مې وکتل چې که یو وړوکې لاره نورو ځایونو ته وتلې وي نو مونږ پری ورشو. خو دا مې هم نه غوښتل چې په نالیدلې لاری سفر وکړو. باران اوس هم وریدو او که دا دریدلې وې او د اتریش جنګي الوتکو په یو څو پوځي لاریو بمباریَ کړی وې نوټول به هم دلته پاتې وې.

اخر په یو ځاې مې وړه لاره ولیده چې د شمال لوري ته تللې وه او دواړو غاړو ته یې ونې او پټې و. ماد نورو ګاډو چلوونکي خبرکړل. هغه دوه پوځي انجینیران زمونږ پکار و چې ګاډو ته یې ټیله ورکولې شوه. زما ملګري اوس وږي و او زما په اشاره دوي ګاډي هغه وړوکي سړک ته ورتاو کړل.

مونږ ښه شېبه مزل وکړو او د کلي یو کور ته ورسیدو چې اوسېدونکو تری کډه کړی وه. په یو طاق انګور ځوړند و او کوهې هم پکی و. یو چا بوکه

وردننه کړه او اوبه يې راويستلې چې د ګاډو په انجن وشيندې. نورو د ډوډۍ لټه وکړه او په پخلنځي کې يې پنير او منې وموندلې. مونږ ځانونه ماړه کړل او پاتې پنير مو راواخيستل.
د "اوداين" ته لس کلوميټرلار پاتې وه چې موټر مو په خټه کې بند شو.
اوس باران نه وريدو او درې ځلې الوتکې زمونږ د سر د پاسه تيرې شوې او ليرې د لوی سړک په لور مو لوړې ليدل چې د دوي په بمباريو راپورته کيدل. مونږ د خټو نه د ګاډي د ايستلو تابيا کوله چې ومی ليدل دواړه انجينيران پلي يو خوا روان و. ما ورپسې منډه کړه چې راايسار يې کړم او ګاډي ټېله کولو لپاره مې ورته وويل. دوي اوړې وغورځولې چې ته خو زمونږ مشر نه يې او اشاره يې وکړه چې مونږ دی هم خپل ګاډي پرېږدو اوپه پښو روان شو ځکه الوتکې به راباندې بمونه وروي.
دوي ګړندي شول نو ما ورته په چيغه وويل چې ودريږئ خو د دوي ګامونه لا چټک شول. ما بيا چيغه کړه نو دوي منډه واخسته. ما د پيټۍ نه خپله طفنچه را وويسته او ډز مې پری وکړو. زما نښه خطا ولاړه او وومې ليدل چې دوي ځغستل. ما دری ډزې نوری وکړې نو يو پکی راپرېوتو. بل د سړک خوا ته په بوټو کی له سترګو پناه شو.
بونيلو ډريور زما خوا ته راغې او وې ويل، طماچه راکړه ،ما هم دغسې وکړل. ده منډه کړه او لومړی پوځي چې په خټو کی پروت و، له نږدې يې پری ډز وکړ او وې وژلو. موټر په ټېلو او ديکو هم له خټو رابهرنشو، نو يو پيړې مو ورسره وتړلو اوپه سړک ولاړ بل موټرپه زور مو راښکلو.
هغه لا نور په خټو کی وردننه شو. اخر می فيصله وکړه چې هغه ګاډې به په خټو کی پرېږدو. له دی مو ټول سامان نورو دوو کی کيښودو او روان شو. لږ وړاندې مو دواړه ګاډي په ميدان کی ځغلول خو په پايله کی دا هم په خټو کی ونښتل او مونږ د "اوداين" ښارلوري ته پلي روان شو چې اوس زمونږ سترګو په وړاندی و.
د ښار سره نږدې يو سيند و چې ورباندی د اوسپنې پل په منځ کی په بمبارۍ سورې شوی و. په سيند کی اوبو شړ وهلو او مونږ د پوری وتلو لپاره بله لاره نه لرله. اخر مې ټولو ته وويل چې يو يو به له پله تيرېږو. زه وړاندی ولاړم او د پله سر ته وختلم نو د سيند لوري ته مې وکتل.
ليرې يو بل د تيږو لوې پل جوړ و او هم هغه وخت مې پرې يو موټروليدو چې پکی ناستو کسانو د جرمني پوځ د افسرانو خولۍ په سر کړی وې. ما

خپلو ملګرو ته اشاره وکړه او په منډه د پله بلې غاړی ته د يو ټيټ ديوال شا ته کښېناستم.
دوي چې راغلل نو ورته مې د جرمني د ګاډي خبر ورکړو. ټول هيښ شول او يو بل ته يې کتل. شيبه وروسته په بايسکل سپاره د جرمني د پوځ يو ډلګۍ مو وليده چې د سيند په بله غاړه په هغه بل پله تيره شوه. ما وويل، دا ډېره عجيبه خبره ده چې د دوي د مخ نيوي لپاره دلته هيڅوک نه و. د سيند سره سره د اورګاډي پاټلۍ تيره وه او مونږ ورو ورو په هغې روان شو. اوس مو د ښار ودانۍ او کليسا ليدې شول. ناڅاپه ډزې وشوې او يو تن مو راپرېوتو، مونږ ټولو ځانونه پر زمکه واچول او ښه شيبه وروسته چې د خطر امکان لږ شو نو د خپل ملګري د پټۍ تابيا مو وکړه خو دې مړ و. ما د ده له جيبه کاغذونه راوويستل چې وروسته کورنۍ ته يې ورواستوم. په مونږ د ښار له خوا ډزې شوې وې چې د اطالويانو سره و. اوس زمونږ ژوند له خپلو خلکو نه په خطر کی و.

مونږ د پله سره سره بلې غاړې ته ولاړو چې تر شپې يو ځاې پټ شو. هغې غاړی ته ډېرې ونې وې چې مونږ تری په پټه تير شو. د ميدان بلی غاړی کی يو کلي وال کور و او نورو ته مې وويل چې يو يو به ورته ورځو. زه وړاندی ولاړم او د کور پرانستې دروازې نه وردننه شوم. دوه ملګري راپسې و او پخلنځي کی د ايرو د پاسه تش ديګ پروت و. هلته د خواړو څه نه و.
يو تن وويل، مونږ په دې کور کی نشو ايساريدې او بايد په غوجله کی پټ شو. د پخلنځي سره جوخت د تيرو جوړې پوښۍ ښکته تللې وې. زه ورښکته شوم نو په غوجله کی يو څاروې هم نه و. يوی خوا ته بوساړه او ورسره دوه کړکۍ وې چې د خطر پر وخت ترې تښتيدې شو. مونږ درې واړه په پروړ پريوتو او خبری موکولې چې په دی ښارکی څنګه به ژوندي پاتې کېږو.
د ښار شمالي برخې نه د مشين ګن د ډزو غږ راتلو خو بمباریٰ نه وې. د شپې مونږ له هغې غوجلې نه ووتلو او د ښار منځ ته ولاړو. هلته هری خوا ته د خلکو ګڼه وه. يو چا وويل، جنګ پاې ته رسيدلې دې او ټول خپلو

کورونو ته روان دي. مونږ لا په پورا حال پوهه نه و چې جرمن پوځ ونیولو او د نورو بندیانو سره یې ودرولو. یو ډگر من یې د سیند لوري ته بوتلو او د ډزو په اواز پوهه شوم چې دی به یې وژلې وي. د نورو بندیانو یوه ډله یې راوستله نو زمونږ د نیونکو پام هغوي ته شو. ما ترې منډه کړه او په سیند کې مې ورټوپ کړل. څو کسانو راپسې ډزې وکړې او زه تر هغې چې ساه مې بندولې شوه په اوبو کې ووم.

یو وارې مې سررابهر کړو چې ساه واخلم او بیا د اوبو په بهیر کې مې ځان پریښودو. کله چې پوهه شوم، له هغې ښار لیرې راوتلې وم نو یوځاې مې زمکې ته ځان نږدې کړو او بهر راووتلم. زما جیب کې پیسې لمدې وې خو کار یې ورکولې شو. زه د شمال نه جنوب ته روان شوم او اخر د "ټریسټ" ښار په لوري تلونکې د اورگادي پاټلۍ مې وموندله. د یو پله سره نږدې د گاډي په انتظار شوم او کله چې د مال ډبې راته مخ ته تیرېدې نو په لوی بمپر وروختلم. د گاډي د پاسه محافظ ولاړ و خو مخامخ یې کتل. ما د ډبي (خونې) د پاسه د ترپال مزې پریکړو او ځان مې ورد ننه کړو.

گاډې سهار وختي چې میلان ته ورسیدو نو ما د تمځاې نه وړاندې ترې ټوپ کړ او ځان مې یوکافی ته ورسوو. هلته مې څه وخوړل او بیا روغتون ته ولاړم. منیجر سیم مې ولیدو او خبر شوم چې کاترین دوه ورځې وړاندې د خپلې ملگرې سره د "سټریسا" ښار ته تللې وه چې د سویس پلې ته نږدې و. ده راته خپلې جامې راکړې او لارې گودرې یې راوښودلې. د سټریسا ټکټ مې واخستو او په اورگاډي کې کښېناستم. یوه ورځپاڼه راسره وه خو ما د جنگ خبرونه نه غوښتل. سیم راته یو وړوکې بیگ راکړی و چې دوه کمیسونه پکې و. نور د پیسو او پاسپورټ نه علاوه مې څه نه لرل.

خپل منزل ته په رسیدو یو هوټل ته ولاړم، کوټه مې ونیوله او د هوټل میلمه پال نه مې پوښتنه وکړه چې دوه نرسانې خو یې نه وې لیدلې. ده راته وویل، اوس د جنگ له کبله دلته څوک نه راځي او ټول هوټلونه تش پراته دي. خو ده دوه نرسانې لیدلې وې. ما ورته وویل چې په دوي کې یوه زما میرمنه وه. د هوټل د مېخانې یو ملازم راته وویل چې هغه دوه نرسانې د اورگاډي د تمځاې سره نږدې په وړوکي هوټل کې ایسارې وې.

کاترین او هیلن فرگیسن په ډوډۍ ناستی وې چې زه د دوي هوټل ته ولاړم. زما په لیدو د کاترین مخ وځلیدو او ما چې ښکل کړه نو سره واوخته. هیلن یو څه هیښ او یو څه په قهر وه.

هیلن. زه ستا په لیدو خوشاله نه یم. زما ملګرې ته دی د زړه مرض لګولې دې. له دی سره دی چل وکړو.

کاترین. (په خندا) هو د سکاټ لینډ خلک ډېر نیک او با اخلاقه وي.

هیلن. زما دا مطلب نه و، د ده دا چل ول مې نه خوښېږي. د اطالویانو پوځي لباس یې اغوستې او دننه لکه امریکاي مار په شان خصلت لري.

کاترین. اوس خو یې پوځي لباس نه دی اغوستې .

هیلن. په دی کی یې هم چل دې، کله پوځي شي او کله ملکي. ټول اوړې یې ستا پوښتنه ونکړه، نه یې ستا لیکونه ځواب کړل او اوس راښکاره شو. اې...ځوانه ، دی جینۍ ته بدنامي مه اړوه، که غواړی یې نو پکار ده چې ژر تر ژره ورسره واده وکړی.

کاترین راپاسیده او وې ویل، ښه ده، واده به هم وکړو خو اوس لږ بهر ووځو،وروسته به درسره ووینم.

کاترین رانه ډېرې پوښتنې وکړی چې زه څنګه د جنګ له ډګر راووتلم. هغه ویرېده چې پولیس به مې ونیسي. خو ما ډاډ ورکړو چې زه د یو ښار نه بل ته د تلو اجازه لرم. دی راته وویل چې مونږ د جهیل نه وراخوا د سویس خاورې ته که ولاړو نو زما د نیولو خطر به نه وي. دا مې خپل هوټل ته راوسته چې یو بل سره نږدې پاتې شو.

د شپې لس بجې وې چې د هوټل یو ملازم زما د کوټې دروازه وټکوله اوچې زه بهر وتلم نو خبر یې راکړو چې په ښار کی پولیس راپسې ګرځي او ښاي ترسهاره مې ونیسي. ما ترینه د تیښتې لاره وپوښتله نو وې ویل چې دی یوه کشتۍ لري او مونږ کولې شول چې د شپې د جهیل له لاری سویس ته ولاړ شو. ما ورته د کاترین او د سامان وویل نو وې ویل، "که تاسو هر څه تیار کړئ نو زه به یې غم وخورم." زه دننه راغلم او کاترین ته مې وویل چې ژر ځان تیار کړه . بیا مو خپل کالي راټول کړل او دوه بیګونه مې هغه ملازم ته ورکړل چې بهر راته په انتظار و. راته یې وویل چې دې به د نوکرانو د پونیو نه ښکته شي او مونږ دې لوې دروازې نه بهر ووځو او داسی چلن وکړو لکه چې د چکر لپاره روان و.

ښکته ولاړو نو په تالار کی میلمه پال دومره وختي زمونږ په لیدو حیرانه شو. مونږ ورته وویل چې د سیند سره د طوفان ننداری ته روان و. دی ژر ولاړو او یوه لویه چتری یې راوړه. ما ورته لس لیرې نوټ په لاس کیښودو او را بهر شو. مونږ د سړک نه یو باغ ته ورغلو او له هغه ځای مو جهیل ته مخه کړه. هلته د هوټل ملازم راته ولاړ و او وې ویل چې زمونږ بیگونه یې په کشتۍ کی ایښي و. ما هغه ته پیسې ورکولې نو راته یې وویل، کله چې بلې غاړی ته ورسیدې نو پینځه سوه فرانک راواستوه. بیا د ډوډۍ یوه غوټه یې راکړه او په مخه ښه یې وویل. د شپې یولس بجې وې او که مونږ ټوله شپه کشتۍ چلولی نو سهار اوو بجې به خپل منزل ته رسیدو. باران وریدو او مونږ سره قطب نما هم نه و خو ملازم راته د لاری نښې راښودلی وې.
ما د هوا په لوري په تیاره کی کشتۍ چلوله او په لاره کی د نورو ښارونو رڼا گانې مو لیدې شول خو په لړه کی نه پوهیدم چې کومو ځایونو نه تیر شو. کله چې زه د چپوانو په وهلو ستړی شوم نو کاترین ته مې ورکړل او په کشتۍ کې سملاستم. زما لاسونه پولی شوي او شیمه راکی نه وه. سهاروختي د سویس اوبو ته ورسیدو نوکشتۍ مو له نورو سره په تم ځای کی ایساره کړه. یو کلي کی مو ناشته وکړه او په گمرک د پاسپورټ د ښودلو وروسته مونتریخ ښار ته ولاړو.
کاترین اوس زما میرمنه وه او مونږ د کرای په یو وړوکي کورکی نوې ژوند پیل کړ. هلته مو هیڅوک نه پیژندل خو د ښار خلک را باندی مهربانه و. کاترین راباندی د ماشوم زیرې وکړو نو ما په امریکه کی خپله کورنۍ خبره کړې وه. مونږ پلان جوړ کړو چې د ماشوم له زیږیدو وروسته به یې هلته وړو.
کاترین د ماشوم لپاره چې څه پکار و، هغه یې له بازار واخستل. زه په لوې پلورنځي کی جوړجمنازیم ته ولاړم چې هلته د سوک وهلو تمرین وکړم. نور کله به زه هلته سهار چې کاترین به لا ویده وه، تللم. په کومو ورځو چې د سپرلې په شان هوا ماته شوه نو سوک وهلو به خوند راکوو. وروسته به می ولامبل او ورور ورو به په لاره راتلم. کله یو کافي مخ ته به ودریدم، یا به پکی کښېناستم او د خلکو ننداره به مې کوله.

د کرسمس نه درې ورځې وړاندې واورې وشوې. یو سهار مونږ راویښ شو نو هر څه سپین و. مونږ په کټ کی ناست و، په بخاري کی اور بلیدو او بهر مو د واورې ننداره کوله. کاترین وویل، کاشکه زما په واورو د خویدو لوبه زده وې.
سپرلې راغې او یوه شپه زه راویښ شوم نو کاترین ناارامه وه. هغې د درد احساس کوو، نوما نږدې گراج نه ورته ټیکسي راوغوښته او دا مې روغتون ته بوتله. هلته د دی نوم او نور معلومات یې په یو رجسټر کی ولیکل او یوی کوټې ته یې وروستلو. کاترین یې په کټ سملوله او یوه نرسه ورته ودریده. د سهار رڼا خپره شوه نو کاترین راته وویل چې ورشه، څه وخوره او بیا راشه. نرسی راته وویل، بهر د روغتون مخ ته یوه کافی وه.
زه ښکته ولاړم او په کافی کی کښیناستم. هلته یو بوډا سړي راته د کافي پیاله کېښوده او پوښتنه یې وکړه چې دومره سهار وختي مې څنگه پیښه وکړه. ورته مې وویل، زما د میرمنې اولاد کیدونکي دې، هغې سره راغلې وم. ده راته دعا وکړه او د خواړو شیان یې راوړل. له ناری وروسته زه بیا روغتون ته ولاړم او د کاترین کوټې دروازه مې وټکوله. هلته هیچا ځواب رانکړو نو زه وردننه شوم. کټ تش و او د کاترین شیان پکی پراته و. په یو میز د هغې د ویښتو برش او د کټ سره یې چپلکې ښکاریدې.
ما چرت وهلو چې څه وکړم خو په دی کی نرسه راغله او زه یې یوی بلې خونې ته بوتلم. له دروازې مې ولیدل چې کاترین پریو میز پرته وه او په مخ یې د اکسیجن نقاب و. ډاکټر هم ولاړ و، نرسې راته چپنه ونیوله چې ژر مې واغوسته او وردننه شوم. کاترین نقاب لیری کړو او په کمزوري غږ یې ډاډ راکړو چې هر څه به سم شي. تر ماسپښین زه هلته وم، بیا د کاترین په وینا هم هغه کافي ته د ډوډۍ لپاره ولاړم. چې بیرته راغلم نو ډاکټر راته وویل چې ماشوم به په عملیاتو راوباسي.
ماښام عملیات وشول خوماشوم مړ و اوکاترین هم ښه نه وه. دا یې بیرته خپلې کوټې ته یوړه او زه بهر په یو بنچ کښیناستم. ډېر وخت تیر شو نو یوه نرسه راغله او راته یې وویل، ورشه میرمنې سره دې ووینه. زه چې د هغې کټ ته ولاړم نو د کاترین رنگ لکه د څادر سپین و .
زما په لیدو یې په کمزوري غږ راسره خبری وکړی او ډاډ یې راکړو

چې دا به ښه شي. زما په سترګو کی د اوښکو په لیدو دی وویل، چې ته راسره یې نو زه له مرګه نه ویرېږم. ما د دی لاس ونیولو او ورته مې وویل، داسی خبری مه کوه. ته به ښه شې. دا وموسیده او وې ویل، زه مرمه، خو لوز وکړه چې ډېر به راپسې نه ژاړې؟ د دی په سترګو کی هم هغه مینه وه چې ما په لومړي ورځ د دی په لیدو احساس کړی وه. زه په منډه ډاکټر پسې ولاړم خو چې بیرته راغلم نو کاترین په ابدي خوب ویده وه. زه له روغتون بهر راغلم او په باران کی یوې خوا ته روان شوم.
پایې